

Yabancılar, basit evimizi her perşembe gecesi olduğu gibi yine renk cümbüşüyle doldurmak için geliyorlardı. İçi mi saran o her zamanki tuhaf telaşla etrafa göz gezdirdim. Ardından yemek odasına geçip gaz lambalarının gazını kontrol ettim. Şimdilik odayı, pencerelerden giren hazi- ran güneşi aydınlatıyordu ancak sonrası için gaz lambaları mecburiyetti. Yemeğin sonunda oda karanlık olacaktı ve misafirleri arabalarına kadar eşlik ederken de bahçe yolu.

Mutfaktan anneme seslendim. “Bu akşam kaç yabancı geliyor?”

“Yabancı değil, konuk Eliza!” Annem her zamanki gibi bu sorumu kaşlarını çatarak düzeltti ve ekledi: “Bu akşam sekiz konuğumuz olacak.”

Bir yandan tabakların yanına peçete katlıyor, bir yandan da gerginliğimi yatıştırmaya çalışıyordum. Kafam sayısız düşünceyle doluydu. Acaba bu seferki yabancılar neye benziyordu, kulaklarında kaç küpe deliği vardı ve saçlarını kaç defa boyatmışlardı? Annem, onların bizi merak ettik-

lerinden geldiklerini söylemişti bir defasında; yaşam tarzımızı, bir Amishin yaşamını. Benim onların yaşamını merak etmemin saçma olduğunu da eklemeyi unutmamıştı. *Eliza, onlar kendi dünyalarında yaşar, biz kendi dünyamızda. Bunu hiç unutma!*

Annemle bütün gün mutfaktaydık. Fırında tavuk ve püre piştiğinde, o hoş kokusunu evin her yanına yayacak kadar güzel görünüyordu. Yemek kokusuyla birlikte salona doğru ilerledim. Masanın etrafında dolaşarak katlanmış peçetelerin yanına gümüş takımlarını yerleştirdim. Elimde sürahi, yemek odasıyla mutfakı bağlayan kemerli kapıdan masaya göz attığımda eksik yok gibi görünüyordu.

“Her şey hazır mı? İngilizler beş dakikada içinde burada olacaklar.” Annem bunları söylerken püreyi büyük bir tabağa döküyordu.

“Hazır,” dedim sürahiyi mutfaka götürürken. Soğuk su gelene kadar musluğu bir müddet akıtıp elimde ağırlaşmaya başlayana kadar doldurdum sürahiyi. Sıcak yemeği annemle büfeye taşımadan önce, yemek odasına geri döndüm ve bardaklara su doldurdum.

Salona geçtiğimde kendimi, masaya servis tabaklarını yerleştiren annemi izlerken buldum. Hiçbir zaman dile getirmemişti ama bu Yabancılar Gecesi’ni sevdiğine dair içimde bir his vardı. Mumları yakıp masanın ortasında durduğu zaman, ona misafirlerin gözüyle bakmaya çalıştım. Kahverengi saçlarına sıkı bir topuz yapmıştı ve bu topuz, pırıl pırıl ışık saçan gümüşü gözlerinin etrafını iyice gerginleştirmişti. Başında beyaz bir bone vardı ve boneyi, omuzlarından sarkan iki şerit takip ediyordu. Elbisesi koyu

griydi. Bu renk, beline bağladığı canlı beyaz önlükle tezatlık oluşturuyordu.

Yukarıdan aşağıya şöyle bir kendimi süzüp önlüğümü düzeltdim ve bonemin şeritlerinde bir süre ellerimi gezdirdim. Elbisem maviydi ve biraz da kırışmıştı. Eğer bunlar da olmasaydı benim giyimim de anneminkiyle tıpatıp aynı olacaktı.

Bazen misafirler giyimimiz hakkında sorular sorardı, annem de onlara elbiselerimizin nasıl bir örnek dikildiğini açıklardı. *Kare bir yaka, bilekleri açıktaki bırakacak giysi kolları ve dizlerin hemen aşağısından başlayan etekler. Elbiseler kopçalarla bağlanır çünkü düğmeler süslüdür, dolayısıyla yasaktır. Elbiselerimiz de aynı bizler gibi sadedir, gibi şeyler söylerdi.*

Dışarıda bir araba kapısı gürültüyle kapandı. Ardından birilerinin konuştuğunu duydum. Annem alışık olduğum ciddiyetiyle dönüp başıyla gitmemi işaret etti. O, ön kapıda misafirleri karşılarken, ben de masanın yanından geçerek her zamanki yerime gittim. Açılmış gözleri, direk yüzünüze bakmamak için biraz öne eğik başlarıyla her zaman yaptıkları gibi oturma odamıza girdiler. Dalgalı, kısa saçlı bir kadın ahşap kitaplıkta duran kitapları gözden geğirmeye başladı. Bir diğeri, sallanan sandalyenin arkasında, bir süre parmak uçlarıyla bir melodi tutturdu; yürüdükçe üzerindeki kırmızı elbise baş döndürüyordu. Daha sonra, misafirlerin kaldığı misafirhanenin sahibi Bay Allen, grubu yemek masasına davet etti. Bay Allen, Amish değildir; fakat geleneklerimizi bilir. Bu yemek fikrini de bir yıl önce aileme sunan o oldu. O zamandan beri diğer misafirlerle kendisi de haftada bir masamızda yerini aldı.

Yabancılar sırayla masaya oturdular. Bu sırada gözler, babamın kendi elleriyle yapmış olduğu kiraz ağacından mobilyalarda kaldı. Diğer yemeklerden de biliyordum ki sohbetleri yemek esnasında başlayacaktı; şimdilik sessiz ve temkinliydiler. Ben sandalyelerine oturmalarını seyrederken, onlar meraklı gözlerle yemek odasını ve bitişiğindeki mutfağı gözetliyorlardı. Evimizde olan herhangi bir şeye bakmadıklarını biliyordum. Onların gözleri evimizde olmayan şeyleri arıyordu. Bilgisayar, elektrik düğmeleri, telefon...

Masada beş kadın ve üç erkek vardı. Daha yakından baktığımda, kadınlardan ikisinin aslında benim yaşıtımlar genç kızlar olduklarını fark ettim. Bu kızlar, lacivert süveterli bir adam ve saçları bahçedeki havuçlar kadar turuncu olan bir kadının ortasına oturdular. Onların bir aile olduklarını düşünürken başka bir şeyin ayırımına vardım. Evimize İngiliz gençler gelmişti ve bu bir ilkti. Heyecanla inceledim onları. Kızlardan biri, kalın çorap gibi görünen siyah bir pantolon ve kalçalarını biraz geçen salaş siyah bir gömlek giymişti. Saçları, içtiğimiz acı kahvenin rengindeydi ve gözlerinin etrafına, solgun cildiyle keskin bir tezat oluşturacak bir biçimde siyah kalem çekmişti. Diğer kız ise üzerine yapışan dar bir kot ve sanki bir kutu boya üzerine serpilmiş gibi desenleri olan pembe ve mor renklerden oluşan V yakalı bir tişört giymişti. Aralarına koyu kırmızı şeritler atılmış saçlarıysa dağınıktı.

Kızların saçlarının, sanki ütü masasında düzleştirilmiş gibi nasıl o kadar düz ve ipeksi olduğunu merak ediyordum. Belki de misafirhanede gördüğüm tabanca biçimli saç

kurutma makinesini kullanmışlardı. Parmaklarımı belime kadar gelen, kalın telli kahverengi saçlarımın arasında doluşturdum. Lastik bir tokayla arkadan toplamıştım ama kenarlardaki kıvrıkcık küçük saçlar çoktan dışarı çıkmıştı bile. Bir anlığına saç kurutma makinesinin bana da yardım edebileceğini düşünmeden edemedim.

Üzerine boya serpilmiş gibi tişörtü olan genç kızla bir an göz göze geldik. Göz kapaklarına lavanta rengi far sürmüştü. Sanki bir erkek ismini taşımak oldukça doğalmış gibi, “Merhaba, benim adım Jess,” dedi. “Bu kız kardeşim, Caroline.” Bakışlarını kucağına dikmiş olan genç kız kafasını kaldırıp bakmadı bile.

“Adım Eliza,” diyerek kendimi tanıttikten sonra annem yanıma geldi ve konuşmaya başladı. Masanın etrafındaki yüzler hazır ve umutlu bir şekilde bize çevrildi. Annem elleri hafifçe birbirine kenetlenmiş olarak sakince ayakta durdu. Bir süre yüzündeki yabancı gülümsemeyi seyrettim. Dudaklarını yukarı değil de dışarı doğru çıkardığı bu ifadenin ne anlama geldiğini artık biliyordum. Bu nazik bir gülümsemeydi fakat kesinlikle samimi değildi. Jess’e bir bakış attım ve onun samimi değerlendirmesini umarak gülümsedim. Fakat Jess bana sırtı; işte o zaman içimde çok ufak bir korku hissettim.

Annem, “Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi. “Ben ve kızım Eliza, burada olmanızdan mutluluk duyuyoruz. Şimdi hepimiz dua etmek için başlarımızı eğelim.”

Çenemi göğsüme yakınlaştırmadan önce, gözlerimi kaldırdım ve yabancılara kısa bir bakış attım. Başları öne eğil-

mişti, fakat bazıları annemin başlarınıızı kaldırabilirsiniz emrini bekliyormuşçasına gözlerini onun üzerine dikmişti. Jess ve Caroline birbirlerine baktılar, ikisinin de kaşları kalktı. Anneleri, Caroline'ı dirseğiyle hafifçe dürtünce, o da yavaşça başını öne eğdi. Bense akşam yemeği duasını kafamdan geçiriyor, eşlik etmek amacıyla sessizce dudaklarımı oynatıyordum.

“Almakta olduğumuz hediyeler için sana teşekkür ediyoruz kutsal Babamız. Bize başışladığınız cömertlik için gerçekten minnettarız. Âmen.”

Ben ve annem başımızı kaldırdığımız gibi bütün misafirler de hemen başlarını kaldırdılar. Bazıları biraz mahcup bir şekilde birbirlerine bakarken, iki genç kız da az önce bir şakanın parçası olmuş gibi birbirlerine göz kırptılar. Annem fark etti mi diye döndüm, fakat o her zaman olduğu gibi ettiği duanın ardından huzur içinde etrafa bakıyordu. Ağzının kenarındaki ve kaşlarının ortasındaki çizgiler aydınlanmıştı. Aslında annem, dualardan sonra çok zarif ve güzel görünür. Bunu her zaman fark etmişimdir ama her zaman olduğu gibi, işte şimdi de bu ifadesi gelip geçecekti.

“Eliza ve ben size servis yapacağız. Yemekten sonra sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım.”

Annemin misafirlere verdiği kısa bilginin ardından tavuk tepsisini aldım ve sol kolumun arasına yerleştirdim. Kadınlardan birine, “Beyaz et mi kırmızı et mi tercih edersiniz?” diye sordum. Hiçbir süsü olmayan, kiraz renginde basit bir elbise giymiş bir kadındı bu. Kahverengi saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu ve İngiliz kadınlarının yüzünde görmeye alışık olduğumun aksine, hiçbir makyaj

izi olmayan gözleri sade hâliyle çok güzeldi. İngiliz olabilecek kadar sıkıcı değildi üstelik. “Beyaz et, lütfen,” diyerek cevap verdi. Ona servis yaparken beni yakından izliyordu. Sanki beni önceden tanıyormuş gibi, “Teşekkür ederim, Eliza,” dedi. “Söyle bakalım, on beş misin, on altı mı?”

“On altı.”

Başını salladı ve gülümsedi. Daha başka ne söyleyeceğini bilemedi; ben de servis yapmaya devam ettim.

Servis sırası turuncu saçlı kadına geldi. İsteddiği tavuk parçasını işaret ettiğinde, gümüş bilezikleri çan gibi çınılıyordu. Ardından Jess ve Caroline vardı. Tepsiyi sımsıkı tuttum ve Jess’in işaret ettiği tavuk göğsünü tabağına bıraktım. Kız kardeşinin yüzündeki ekşi ifade ise hiçbir şey istemeyeceğini belli eder cinstendi. Yine de sordum: “Kırmızı et mi beyaz et mi tercih edersiniz?”

Cevap olarak kafasını iki yana salladı ve şöyle dedi: “İçinde kanlı et olmayan başka bir yiyecek yok mu?”

“Caroline!” Annesi mahcup bir ifadeyle, “Özür dilerim. Caroline vejetaryendir,” dedi.

“Sorun değil, ayrıca patates ve bahçemizdeki çeşitli sebzelerden pişirdiğimiz yemeğimiz de var.”

Kollarını göğsünün üzerinde birleştiren Caroline, hafifçe başını salladı.

Ailesi, aynı benim ailemin bizi kiliseye ve kardeşlik toplantılarına götürmeye zorladığı gibi, onu da akşam yemeği için evimize gelmeye zorlamış mıydı? diye merak ettim. Servis tabağını büfenin üzerine bırakarak içinde sebze yemeğinin olduğu servis kâsesini aldım. Bu sırada annem de tüm misafirlere servis yapılana kadar ekmek sepetiyle beni takip etti.

Onlar yemeklerini yerken, annem tatlıyı hazırlamak için mutfağa döndü. Ben de büfenin yanında ikinci servisi yapmak ve suyu bitenlere su doldurmak için ayakta bekledim. Genellikle bu iş paylaşımını severdim, çünkü bana sessizce İngilizleri izleme ve onların hikâyesini duyma imkânı verirdi. Fakat o gece ellerim öyle mahcup bir şekilde iki yanıma sarktı ki... Elbisem ve önlüğüm Jess ve Caroline'ın gösterişli giysilerinin yanında torba gibi duruyordu ve uygunsuzdu.

Daha önceleri çok defa İngiliz gençlerle tanışmanın nasıl olacağını düşünmüştüm. Hayallerimde onlarla zekice sohbetler başlatacaktım, onlar da bana müzikler, filmler ve danslar hakkındaki görüşlerini söyleyeceklerdi. İşte şimdi onlar buradaydı ama ben tek kelime edemiyordum, sanki dilim bağlanmıştı.

Yemek esnasında kızlardan biri ara sıra cebinden küçük siyah bir şey çıkarıyor, onu avucunun içine yerleştirerek oradan bir şeyler okuyor, başparmağıyla birkaç defa üzerine hafifçe tıklatıp sonra tekrar cebine koyuyordu. Bunun cep telefonu olup olmadığını merak ettim; fakat kulağına götürmüyor ya da onunla konuşmuyordu. Aslında o alet –adı her neyse– iyi ki yanlarındaydı. Bu sayede, ara sıra da olsa gözler üzerimden çekiliyordu. Ben de bu anlarda rahat bir nefes alıyordum.

Su sürahisini aldım ve masanın etrafında dolaşarak bardakları tekrar doldurdum. Kiraz renkli elbiseli kadının yanına vardığımda, benimle kısa bir sohbete başlamak istediğini fark ettim. “Sen misafirhanede çalışıyorsun, değil mi?”

“Evet, orada çalışmaya geçen hafta başladım.”

“Seni orada görmüştüm. İşin nasıl peki, beğendin mi?”

Bay Allen’in da yakında oturduğunun farkında olarak “Evet, beğendim,” dedim. O sırada arkadan turuncu saçlı kadının sesi geliyordu. Kadın, Bay Allen’a nereden yorgan satın alabileceğini soruyordu.

Bay Allen, “İşte, tam burda!” diye cevap verdi. “Bayan Miller sipariş üzerine yorgan yapar. Eğer isterseniz yarın size getirebilirim.”

Kızlara yaklaşır bardaklarını doldururken, “Biraz daha yemek ister misiniz?” diye sordum. Caroline elindeki siyah şeyi iki eliyle sımsıkı tutarak başparmağını aletin üzerinde hızla hareket ettiriyordu. Sanırım beni duymamıştı bile. Jess ikisi adına, “Hayır, teşekkür ederiz,” dedi. “Ama bana banyonun nerede olduğunu gösterebilirsen çok sevinirim.”

Su sürahisini büfeye koydum ve koridordan geçerek onu banyoya götürdüm. Banyonun kapısını işaret ettiğimde, yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana döndü. “İtiraf etmeliyim,” diye başladı ve sesini alçaltarak şöyle devam etti: “dışarıda olabileceğinden endişelenmiştim.”

Bu kızın, tuvalet için dışarıda ayrı bir kulübe kullandığını düşünmüşüğünün farkına varınca, her yanımı bir utanç dalgası sardı. Ama gülümsemesi hiçbir şeyi saklamıyordu; sıcaktı ve hatasını kabul etmeye hazırdı. Yine de öfkelenmişim fakat kendime hâkim olarak “Su tesisatımız var,” dedim. “Ama saç kurutma makinesi bekleme. Onu sokacak priz yok.” Jess kahkahayla gülerken, garip bir gurur duygusuyla ürperdim.

Yemeğin ardından, misafirler annemin elma turtasına övgüler yağdırırken, ben de herkesin fincanına zengin si-

yah kahveden koydum ve Yabancılar Gecesi'nin en sevdiğim kısmını heyecanla beklemeye koyuldum. Bu kısım annemin, "Cevap vermemi istediğiniz herhangi bir sorunuz var mı?" sorusu ile başlardı. Bu benim için hayret vericiydi çünkü bu süslü insanlar bizim dünyamızı öğrenmek istiyorlardı.

Kırmızı kravat takan bir adam şöyle bir soru sordu: "Kışın çamaşırlarınızı dışarı asmadığınızda onları nasıl kurutuyorsunuz?"

Annem, "Çamaşır ipini oturma odasına geriyoruz ve çamaşır yıkama günü evin içine girip çıktığımızda, onun etrafına yaklaşmıyoruz," diyerek yanıtladı.

Kısa saçlı kadın da bir soru sordu: "Eliza okula gidiyor mu?"

Annem, "Bizim çocuklarımız en son sekizinci sınıfa giderler," dedi. "Bu sebeple, Eliza iki yıldır okula gitmiyor." Başımı yavaşça aşağı eğdim. Yabancıların okul hayatımı geride bıraktığım için hâlâ üzgün olduğumu görmelerini istemiyordum.

Bir adam televizyonu sorunca, annem her zamanki gibi cevap verdi. "İngiliz evlerinde televizyon görmüştüm. O aletin ne yaptığını biliyorum."

Genç kızlar birbirlerine baktılar. Caroline, "Yani, MTV yok mu?" dedi. Ne demek istediğini anlamadığım için yalnızca başımı salladım.

Adam, "Biraz önce 'İngilizler' dediniz," dedi ve küçük bir kahkaha atarak bir süre durakladı. "Onlar biz miyiz yani?"

Annem ona nazikçe gülümseyerek "Evet," dedi. "Bu,

biz Amishlerin, Amish olmayanlardan bahsederken kullandığımız tanımlama.”

Bunlar her zamanki gibi, annemin çabuk ve açık sözlü cevaplarıydı. Bana daima, *Asla fazla bilgi verme*, derdi. *Onları evimize davet ettik, yaşamlarımıza değil.*

Turuncu saçlı kadın, ‘Kur yapma faytonları’ hakkında bir şeyler duyduğunu söyledi ve bizim ailemizde herhangi birinin bunu kullanıp kullanmadığını sordu.

Annem, “Oğlumuz Jason’un bir kur yapma faytonu var,” dedi. “Fakat sizde kendi gençlerinizden bilirsiniz ki evlenip evlenmeyeceğinden emin değilim.”

Masanın etrafında hafif kıkırdamalar oldu. “Başka soru var mı?” diye sordu annem.

“Evet,” dedi Caroline. “Eğlenmek için ne yaparsınız?”

Annem bana döndü. “Bu soruyu cevaplamak ister misin, Eliza?”

Herkes beklenti içinde bana bakarken söze şöyle başladım: “Şey, arkadaşlarımızla toplanırız. Partiler olur kasa-bada, biz de oraya gideriz.” Sözlerim çok zayıftı. Kız kardeşler yine bakiştılar.

O an soruları soranın ben olmasını o kadar isterdim ki... Bu kızlara eğlence için ne yaptıklarını, gözlerini nasıl boyadıklarını ve her gün farklı elbiseler giymenin nasıl hissettirdiğini sorardım. Bir de sade olmamanın nasıl bir şey olduğunu.

Tekrar konuşacakmış gibi nefes aldım fakat annem bana öyle bir bakış attı ki kelimeler boğazımda takılıp kaldı.

Kiraz renkli elbiseli kadın konuşmaya başladı. Sözlerini duyduğumda donup kaldım. “Eliza Rumspringa yaşına

geldi mi?”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Rumspringa, Amish gençlerinin istedikleri gibi yaşamalarına izin verildiği bir dönemdir. Sade dünyanın dışına adım atılan bir dönem. Bu asla Yabancılar Gecesi’nde konuşulan bir konu olmamıştı ve ilk defa annemin nasıl bir cevap vereceğini bilmiyordum.

Kız kardeşim Margaret doğruca vaftiz edilmiş, ardından da evlenerek Rumspringa dönemini atlatmıştı. Margaret yaşlıların, ‘İyi Amish’ dedikleri türden bir genç kız olmuştu. Erkek kardeşim James, bu dönemi geçirmek için bir marangozda çalışmaya gitmiş, oradan bize bilgisayarlar ve video oyunları hakkında mektuplar yazmıştı. Babamızla çalışmak için döndükten sonra, onu bazen pencereden dışarı bakarken yakalardım. Düğmelerin günah olmadığı, iki tekerlekli faytonları geride bırakan hızlı arabaların olduğu diğer dünyayı özleyip özlemediğini merak ederdim.

Şimdi sıra benimdi. On altıncı doğum gününden bu yana, yani tam üç haftadır, Rumspringa’nın bana ne getireceğini görmek için bekliyordum. Kafam Iowa’daki evimi terk etme ve zevk dünyasına doğru yola çıkarak oradakilerin nasıl yaşadıklarını görme düşünceleriyle dolup taşıyordu. Ama şimdiye kadar ailem planları ile ilgili bana hiçbir şey söylememişti.

Derin bir nefes alarak annemin önlüğünün üzerinde ellerini sıkıca kenetlemesini izledim ve ziyaretçilere söyleyeceği şeyi bekledim. Konuşmaya başladığı zaman, sesi pürüzsüz ve nazikti. İngilizlerle daima böyle konuşurdu.

“Zannediyorum ki burada, aranızda Rumspringa’nın ne

anlama geldiğini bilmeyenleriniz vardır,” dedi.

Yabancılar başlarını salladılar ve annem devam etti.

“Amish yaşam tarzı, bizim şahsen seçtiğimiz bir yaşam tarzıdır. Hiçbirimiz Amish yaşam tarzına doğmayız. Doğru bir biçimde karar vermek için biz Amishler, çocuklarımıza, dış dünyanın neye benzediğini görmeleri adına bir şans verilmesi gerektiğine inanırız. Bu nedenle gençlerimizin, geleneklerimizi ve inancımızı devralmadan önce bir özgürlük dönemi vardır.”

Jess, “Gençler bu dönemde ne yaparlar?” diye sordu.

Annem, “Muhtemelen sizin yaptığınız pek çok şeyi yaparlar,” diye cevap verdi. “Otomobile binerler, sinemaya giderler. Kot pantolon giyerler. Partilere katılırlar.” Gülmseyerek bir nefes aldı. “Partilerde neler olduğunu bilmek istediğimi zannetmiyorum.”

Masanın etrafındaki yetişkinler bu tür şeylere alışık oldukları için gülmüşediler, yalnızca soruyu soran kadın bu gülüşmelere katılmadı. Dikkatle annemi izliyordu. Bu İngiliz kadının Rumspringa’yı nereden bildiğini merak ettim.

Kahve demliğini yere koyup anneme döndüm. Tekrar konuşmaya başlamadan önce bana başıyla işaret etti. Cevabının masamızda bir araya gelen insanlar için değil de benim için olduğunu düşünmeye başladım.

“Böylece biz aileler hiç karışmadan, gençlerimizin bir süre özgür kalmalarına izin veririz. Ve kısa zamanda bize geri dönmelerini umut ederiz.”

Jess, “Peki ya Eliza? O, kendi özgürlük zamanı için ne yapıyor?” diye sordu.

Nefesimi tutmuş bekliyordum. Annemin cevabının,

önümde ne olduğu ile ilgili bana bir ipucu vermesini umuyordum.

“Eliza’nın misafirhanede bir işi var. Bazılarınız Eliza’yı orada kahvaltı servisi yaparken ve odaları düzeltirken görmüş olabilirsiniz. Babası ve ben, onun bizim burada, ona göstereceğimizden biraz daha fazla dış dünyayı görmesini istedik. Bu nedenle, Bay Allen ile ona bir iş bulması konusunda konuştuk.” Annem ve Bay Allen birbirlerini başlarıyla onayladılar.

Nefesimi bıraktım. Geçen üç hafta boyunca beklemekte olduğum cevabı şimdi almıştım. Rumspringa beni zevk dünyasına götürmeyecekti. Beni bir misafirhaneye götürüyordu ve orada İngiliz turistlerin beni seyretmesini izleyecektim. Batıyormuşum gibi bir his kapladı her yanıma ve emin olduğum tek bir şey vardı.

Özgür olmalıydım.